

Ištark sudie
KAREN

ROSE

New York Times bestselerių autorė

Prologas

EDENAS, KALIFORNIJA

TREČIADIENIS, BALANDŽIO 19, 22.30

Heilė Gibbs susiraukė, kai jos pilvukas brūkštelėjo į klinikos durų staktą. *Po velnių.* Ir vėl neįvertino dabartinio kūno dydžio. Sumautas nėštumas.

Raminamai paglostė pilvą. *Ne tau sakiau,* — mintimis tarė kūdikiui, savo dukrai. *Ant tavęs, Saldainiuk, niekada nepykstu.*

Bet pyko ant savo motinos. Tiesiog niršo ant jos. Ir kartu bijojo. Pyktis — nenaujas jausmas. O baimė... na, anksčiau jos nejuto. Bent jau tokios baimės. Bijodavo, kad nepakaks maisto, kad kitą savaitę nebus kur miegoti, kad motina nežinia ką iškrės sužinojusi, jog Heilė mylisi su Kameronu, savo vaikinui iš mokyklos, o jos mažasis brolis Grehemas iš parduotuvių vagia elektronikos prekes.

Ir vieną dieną paaiškėjo, ką visa tai sužinojusi darytų jos motina. *Perkeltų mus čia. Į šitą skylę didžiausiame sušiktame užkampyje.*

Bet Heilė iš čia ištrūks, net jei dėl to teks paaukoti gyvybę.

Jai tik reikėjo patekti į kliniką.

Giliai įkvėpusi, mergina prasispraudė pro klinikos duris ir tyliai paskui save uždarė. Stovėjo sustingusi kaip statula, klausydamasi, ar viduje nėra žmonių. Bet klinikoje tyvyrojo tyla.

Ačiū, — sužiopčiojo ji, pati nežinodama, kam dėkoja. Turbūt ne Dievui, bent jau ne jos motinos Dievui. Dievas, kuriam Heilė norėjo dėkoti, apsaugotų jos kūdikį. Dievas, kuriam ji norėjo dėkoti, tikrai smerktų šituos... pabaisas.

Edene buvo pilna pabaisų, o motina atsitempė čia Heilę ir jos brolių besispardančius ir besipriešinančius.

Heilė pirštų galiukais palietė storą grandinę, kurią jai suvirino ant kaklo.

Suvirino ant mano kaklo.

Tai buvo ne papuošalas, nors ant grandinės kabėjo medalionas, o antkaklis. Nuosavybės ženklas.

Medaliono viduje dar nieko nebuvo, bet gimus kūdikiui ten atsiras jos vestuvių nuotrauka. Teoriškai ji buvo ištekęsusi — nuo pat tos dienos, kai atsidūrė šioje skylėje. Laimė, jos „vyras“ nenorėjo „įteisinti“ santuokos, kol ji nešiojo kito vyro pavainikį, todėl kol kas nevertė užsiimti seksu.

Jis nenorėjo, kad vestuvių nuotraukoje matytųsi jo moters nuodėmės įrodymas, todėl ketino fotografuotis tik gimus „pavainikiui“. Taigi, ji turėjo kiek daugiau nei šešias savaites.

Heilei susuko pilvą pagalvojus, kad taps ketvirta brolio Džošua žmona — tiek jis vienu metu turėjo sutuoktinių. Edene klestėjo poligamija, ir Heilė neturėjo nė menkiausio noro į tai įsitraukti.

Ir apskritai nenorėjo čia būti. Su savo vaikinu troško gyventi taip, kaip planavo devintoje klasėje šokdami pirmąjį šokį.

Na, kūdikio juodu su Kameronu dar taip greitai neplanavo, nes jiems tebuvo vos po septyniolika. Bet įsikišo Kamo tėvai ir pareiškė, kad, gimus kūdikiui, vaikai galės gyventi su jais ir studijuoti koledže.

Bet nesutiko Heilės motina. Nespėjo nė susigaudyti, kai ją su Grehemu įsodino į kažkokio vyro pikapą. *Ir štai aš čia.*

Čia, Edene, šiuo metu uždarytoje klinikoje. Jeigu ją užklups... Vien apie tai pagalvojusi sudrebėjo. Bet privalėjo pamėginti. Labiau nei bet kokios bausmės bijojo likti Edene. O Pastorius — šiurpus šito baisaus kulto kalnuose vadas — jai apskritai varė siaubą. Šioje bendruomenėje gyvenantys žmonės jam pakluso kaip robotai.

Pilvukas vėl sujudėjo, ir Heilė jį paglostė. *Nagi, nagi. Nesijaudink, Saldainiuk. Netrukus mudvi išsivaduosime. Pažadu.*

Taigi ji privalėjo. Ką tik pažadėjo savo dukrai.

Savo dukrai. Ji turės dukrą. Juodu su Kameronu atliekant echoskopiją ginekologo kabinete San Fransiske monitoriuje matė kūdikį, girdejo, kaip plaka širdelė. Kamas apsiverkė gniauždamas jai ranką ir spoksodamas į ekranėlį.

Myliu tave, Kamai, — ištarė Heilė mintyse. — Myliu jus abu.

Vardo kūdikiui dar neišrinko, todėl vadino Saldainiuku.

Nors dukra nė vardo neturėjo, Heilė bet ką padarytų, kad tik ją

apsaugotų. Taigi reikėjo ištrūkti iš šitos vietos, kurios klinika net „Namelio prerijose“ laikais būtų laikoma atsilikusia.

Mergina apsidairė tamsiame šešėliuotame kambaryje. Čia nebuvo echoskopijos aparato. Nebuvo deguonies, jei prireiktų kūdikiui. Nebuvo vaistų nuo skausmo. Jokių. Tik lova su kojų laikikliais ir diržais.

Heilė nepageidavo išsiaiškinti, kam tie diržai.

Bet žinojo, kad čia moterys gimdydamos miršta. Girdėjo kuždantis.

Taip Dievas nubaustų už nuodėmę, — pasakė viena moteris.

Ji kekšė, — pridūrė kita.

O tada viena senė pašnibždom ištare žodžius, nuo kurių Heilę nukrėtė šiurpas: *Tą kūdikį pasiims sesuo Rebeka ir užaugins kaip savo.*

Net jei ji liks gyva? — paklausė pirmoji moteris.

Net jei toji kekšė liks gyva, — patvirtino senė. — Dievas nenorėtų, kad toji Jezabelė augintų kūdikį.

Heilė abiem rankom apglėbė pilvuką. *Nė už ką, po velnių.* Net jei sesuo Rebeka būtų geras žmogus, bet tikrai nebuvo. Ji, pirmoji brolio Džoša žmona, užėmė aukščiausią rangą. Iš viso vyriškis turėjo keturias žmonas, ir tame sąrašė Heilė užėmė paskutinę vietą, taigi turėjo paklusti ne tik „vyru“, bet ir kitoms žmonoms.

Žodį „vyras“ norėjosi išspjauti ši burnos. *Jis nėra mano vyras.*

Jis siaubingas žmogus, niekšingas ir žiaurus. Deja, sesuo Rebeka irgi bjauri, negana to, bergždžia. Taip ją apkalbėjo kitos moterys. *Bergždžia.*

Heilė jautėsi tarsi atsidūrusi istoriniame seriale, kurio veiksmas vyksta devynioliktame amžiuje.

Sesuo Rebeka augino tris vaikus, visi jie buvo atimti iš kitų bendruomenės moterų. Dvi iš jų, regis, mirė gimdydamos. Trečią pagimdė netekėjusi motina. *Kaip aš.* Nežinia, kas nutiko netekėjusiai motinai, ir Heilė svarstė, kas ji tokia.

Niekas iš manęs neatims dukters. Niekas. Pirmą turės mane nužudyti.

Gali taip nutikti, jeigu ją užklups klinikoje.

Todėl judinkis, Heile. Eik į kabinetą ir...

Laukujės durys virstelėjusios staigiai užsidarė, ir mergina užgniaužė riksmą. Atsisukusi pažiūrėti, kas atėjo, šaižiai atsiduso iš palengvėjimo.

— Grehemai, — sušnypštė. — Ką čia darai?

Jos brolis Grehemas ėmė sėlinti per patalpą. Liesas ir išstypęs, jai priminė vorą. Vos dvylikos metų, bet jau aukštesnis už ją.

Netrukus broliui sueis trylika, ir jis taps vieno iš bendruomenės meistrų mokiniu. Kitur, ne Edene, nebūtų taip jau blogai.

Bet žmonės šnibždėjosi. Kai kuriems berniukams nutinka „blogų dalykų“.

Blogi dalykai. Šie žodžiai skambėjo taip pat kaip moterų kuždesiai apie seksą, kuriuo užsiimti jas versdavo vyrai, arba apie „puolusiuosius“, kurie mėgino ištrūkti iš šitos pragaro skylės.

Heilė numanė, kas yra tie blogi dalykai, ir, kol bus gyva, nė už ką neleis, kad kas nors skriaustų Grehemą.

— Ką *tu* čia veiki? — pašnibždom paklausė jis. — Pasekiau tave, nes iš veido mačiau, kad kažką rezgi. Per tave mus įgrys į dėžę.

Dėžė. Iš esmės tai prastai vadinama išvietė. Žmogus joje užrakinamas laikotarpiui, kuris atitinka nusikaltimą. Kad ir ką tai reikštų, po velnių.

— Mėginu patekti į kabinetą, — sušnibždėjo Heilė.

Grehemas kilstelėjo antakius.

— Kodėl? Čia nėra narkotikų.

Ji užvertė akis.

— Juk nevartočiau, kol esu nėščia. Klinikoje yra kompiuteris, asile. Neabejoju.

Grehemas išpūtė akis.

— Čia? Šitam užkampyje?

— Čia, pragare. — Ji mostelėjo į užrakintas gyduolės kabineto duris. — Vakar buvau atėjusi, kad apžiūrėtų. — Juokas ima. Gyduolė ją tik pasvėrė ir liepė valgyti daugiau daržovių. — Tikrai burzgė spausdintuvus. Šitos durys buvo praviros ir gyduolė sustingo, tarsi išsigandusi, kad aš išgirdau. Apsimečiau, kad nieko negirdėjau, bet ten *kažkas* yra. Jei yra spausdintuvus, vadinasi, turi būti ir kompiuteris.

Grehemas susiraukė.

— O tai kaip jis veikia? Čia juk nėra elektros. Prie ko jis prijungtas? Ir interneto nėra.

Heilei norėjosi rėkti. Broliui amžinai maga išsiaiškinti *kodėl*.

— Nežinau. Man nerūpi. Jei yra kompiuteris, galiu parašyti Kamui žinutę. Jis mus išvaduotų. — Mergina sunkiai nurijo seiles. — Grehe-
mai, negaliu čia gimdyti. Jie atims iš manęs vaiką. Girdėjau moteris
kalbantis. Net jei liksiu gyva, mano kūdikį atiduos seseriai Rebekai.

Grehemas tvirtai sučiaupė lūpas, — šią išraišką Heilė puikiai pa-
žinojo. Jis taip atrodydavo, kai užsispirdavo, vadinas, ketino vienaip ar
kitaip pasipriešinti.

— Man reikia tavo pagalbos, — maldaujamai sušnibždėjo ji. —
Prašau, Greheimai. Niekam nesakyk.

Jis linktelėjo.

— Traukis nuo durų.

Heilė dvejojama pakluso ir nustebusi sumirksėjo, kai brolis atsi-
klaupė priešais duris ir prisimerkęs ėmė apžiūrinėti spyną.

— Vieni niekai, — sumurmėjo jis.

Tada nusiavė batą ir jį išvydo...

— Ar tai rinkinys spynoms rakinti? — paklausė Heilė, nors jau ir
taip žinojo atsakymą.

Brolis žvilgtelėjo į ją, užvertė akis, o tada pasirinko vieną ploną
įrankį.

— Tai ne, — atsakė.

Heilė papurtė galvą.

— Nieko nenoriu žinoti.

Prieš kurį laiką Grehemas buvo susidėjęs su paauglių gauja ir už
vagystę iš parduotuvės mėnesį praleido pataisos namuose. Paaiškėjo,
kad kai brolis gyveno nelaisvėje, motina apsisprendė vaikus atvežti čia.
Dabar jau abu buvo įkalinti, tik kitoje vietoje.

— Ir nenorėk, — draugiškai patarė Grehemas.

— Ačiū, — tyliai padėkojo ji. — Net nenutuokiau, kaip įsigauti į
kabinetą.

— O kaip patekai į kliniką?

— Buvo neužrakinta, — atsakė Heilė gūžtelėdama pečiais.

Po kelių sekundžių brolis atsistojo ir pastūmė duris.

— Štai!

Jis įsmuko į kabinetą ir iškvėpė išvydęs ant gyduolės stalo kom-
piuterį.

— Senas, — sumurmėjo jis, — bet nelabai. Eina šikt. Jie atima iš mūsų telefonus, o patys turi tokį daiktą? Šūdžiai!

— Ša. *Tyliau*. Ir nesikeik. Už tai irgi kiša į dėžę.

Grehemas kilstelėjo petį.

— Jei mus dabar užklups, keiksmazodžiai bus mažiausia problema. Jis sakė tiesą.

— Dabar eik. Grįžk pas mamą. Pati susitvarkysiu su kompiuteriu.

— Aha, — tarstelėjo jis, purtydamas galvą. — Užsičiaupk ir leisk man darbuotis. O gal geriau pati kulniuok į savo trobelę, kol Džoša arba kuri nors iš jo žmonių tavęs nepasigedo.

— Jie visi meldžiasi. Užtruks dar dvidešimt minučių.

Grehemas nusivaipė.

— Nesuprantu, kodėl visi apsimeta, kad meldžiasi už Didžėjų. Visoje bendruomenėje nerastum tokio, kuris neapsidžiaugtų, jei šis mirtinai nukraujuotų.

— Baik, — sudrausmino Heilė.

Bet Grehemas teisus. Tik broliui Didžėjui buvo leidžiama išvykti iš gyvenvietės ko nors nupirkti. Ir, regis, paieškoti prapuolusių įkūrėjų. Dingo vienas iš senolių, brolis Efraimas. Niekas iki šiol nežino, kas jam nutiko, tik prisimenama, kad tą pavakarę Didžėjus vos spėjo grįžti į gyvenvietę. Prieš kelias dienas jis pikapu išvyko iš Edeno, bet grįžo dideliu siuntų tarnybos autobusiuku ir išlipęs susmuko. Jo kūne žiojėjo mažiausiai dvi šautinės žaizdos.

Bent jau tokios sklido kalbos. Bendruomenės nariai buvo sukviesti kartu pasimelsti, kad sužeistasis pasveiktų, tačiau Grehemas neklydo, Didžėjus tikrai niekam nepatiko, įskaitant Heilę. Išoriškai jis buvo gana patrauklus: mažiausiai šešių pėdų ūgio*, šviesių plaukų, o kai nusišypsodavo, skruostuose išryškėdavo duobutės. Tik jo šypsena atrodė... atgrasi. Tas vyras buvo kažkoks slidus ir Heilę šiurpino. Jo akys buvo irgi įstabios, tamsios, bet visus stebėjo įdėmiai, tarsi mėgintų įvertinti, kuo kuris jam galėtų būti naudingas.

Grehemas atsiduso.

* ~1,82 m.

— Reikia slaptažodžio. Tikėjausi, jog jie per kvaili, kad mokėtų apsaugoti kompiuterį.

Heilė irgi taip manė.

— Ką darysim?

— Mėginsim atspėti. Arba... — jis pakėlė didelį kalendorių, dengiantį beveik visą stalą, ir išsišiepė. — Arba reikia tikėtis, kad gyduolės atmintis prastėja, ir jai reikia užsirašyti slaptažodžius. — Grehemas bedė pirštu į lipnųjį lapelį kitoje kalendoriaus pusėje ir tyliai prunkstelėjo. — Slaptažodis — *Edenas*⁸⁹. Ir pats būčiau atspėjęs.

Bendruomenė buvo įkurta 1989 metais, taigi viskas logiška.

— Ir... aš įsilaužiau, — paskelbė brolis. Spustelėjęs kelis klavišus, atidarė naršyklės langą. — Būtų kur kas lengviau, jei nebūtų atėmę mūsų prakeiktų telefonų. Negalime siųsti žinutės. Teks griebtis senamadiškų priemonių ir parašyti elektroninį laišką.

Grehemas spustelėjo dar kelis klavišus, ir Heilė susigriebė žiūrinti į savo *Gmail* paskyrą. Joje buvo dešimtys neperskaitytų laiškų, devyniasdešimt procentų — nuo Kameron.

Ji išsižiojo.

— Kaip tu... Grehema! Gibsai, tu įsilaužei į mano paštą.

Brolis tyliai nusijuokė.

— Neskaičiau tų tavo meilės laiškelių, tik norėjau patikrinti, ar man pavyks. Tavo paskyra — pirmoji, į kurią įsilaužiau. Patariu nenaudoti slaptažodžio, kuriame yra Kamo vardas, nes tada labai lengva atsidaryti. Tai ką nori parašyti kūdikio tėtukui?

— Be „PADĖK MAN“?

Jis vyptelėjo ir ėmė rašyti.

— Tema: PADĖK MAN. „Brangusis Kamai“, — murmėjo rašydamas, — esame vietoje, kurią vadina Edenu“. — Jis perjungė skirtuką ir atvėręs *Google Maps* prisimerkęs sužiuro į ekraną. — Kažkaip įmanoma gauti koordinatas. A, taip. Prisiminiau. — Užvedęs žymiklį ant mirksinčio mėlyno taško vidury miško, spustelėjo dešinį klavišą ir suvedė skaitmenis į Kamui skirtą elektroninio laiško laukelį. — „Mūsų koordinatės tokios“, — toliau rašė. — „Prašau, tuoj pat atvažiuok su policija. Čia tikras beprotnamis, esame laikomi prieš savo valią.“

— Galėtume parašyti tiesiai policijai, — sušnibždėjo Heilė. — Arba net FTB.

— Ir parašysim. Bet jei Kamas nueitų į nuovadą, galbūt sulauktų didesnio dėmesio, nei mes atsiuntę elektroninį laišką. Mus turbūt palaikytų kokiais nors nenormaliais. — Spustelėjęs „siųsti“, atvėrė naują elektroninio laiško langą. — Dabar parašysiu policijai. Žemėlapis rodo, kad artimiausias miestas...

Balsas lauke juos privertė sustingti.

— Reikia klinikoje sukrauti daiktus, — kalbėjo gyduolė.

— Dar bus laiko, — ramiai ištare vyriškas balsas. — Grįžk melstis.

Šūdas. Heilė supanikavusi pažvelgė į išsipūtusias Grehemo akis.

— Džošua, — sužiopčiojo ji.

Jei jos vadinamasis vyras aptiks juos čia... *Jis mane nužudys. Ir Grehamą užmuš.*

— Turim nešdintis, — be garso nurodė Grehemui.

Brolis linktelėjo ir ėmėsi kompiuteryje užverti langus. Išvalęs naršymo istoriją, išjungė. Tada tyliai pakilo nuo kėdės ir drauge su Heile priėjo prie kabineto durų.

— Pastorius nori, kad būtum šalia, kai praneš, jog persikraustome, — tęsė Džošua.

Persikraustome. *Persikraustome?*

Heilė žvilgtelėjo į kompiuterį. Jos širdis daužėsi taip smarkiai, kad net pabūgo, jog pakenks kūdikiui. Ką tik pranešė Kameronui, kur juos rasti, bet dabar teks kraustytis?

Ji žingtelėjo kompiuterio link, bet Grehamas stvėrė ją už rankos ir papurtė galvą.

— Ateisiu po kelių minučių, — kalbėjo Džošua. — Turiu surasti naujokę. Kai išėjome melstis, ji miegojo, bet Rebeka sako, kad vėliau kažkur dingo.

Naujokę. *Jis kalba apie mane. Jie žino, kad išėjau. Privalau iš čia ištrūkti.*

— Gali būti, kad ketina bėgti, — dvejojama atsakė gyduolė. — Ji man panaši į tokią. Nepritapo čia.

— Žinau, — piktai burbtelėjo Džošua. — Dievas mato, tegu tik

pamėgina, užmušiu ją ir išplėšiu kūdikį iš pilvo. Prižadėjau Rebekai, kad vaikas jai atiteks.

Heilė užsidengė burną, kad neriktelėtų. Grehemas tvirčiau suspaudė jai ranką, ir jos akis nutvilkė ašaros. Brolis atrodė įsiutęs.

Įsiutęs ir išsigandęs. *Dėl manęs. Paskubėk, Kamai. Atvažiuok, kol neišsikraustėme.* Arba kol Grehemas neiškrėtė kokios kvailystės, per kurią gautų galą.

Balsai nutolo, ir Grehemas, atidaręs kabineto duris, mostu paragino Heilę sekti iš paskos. Paskutinį kartą neramiai žvilgtelėjusi į kompiuterį, ji pakluso. Nesvarbu. Ji nežinojo, kur juos perveš, todėl negalėjo pranešti Kamui. Kai jie išėjo pro laukujes duris, Grehemas bakstelėjo į save ir parodė į kairę. Tada bedė į Heilę ir parodė į dešinę.

Jie gyveno skirtingose trobelėse, taigi buvo logiška ateiti iš skirtingų pusių. *Ačiū, broliuk, kad esi šaltensio proto nei aš,* — mintyse padėkojo Heilė.

Žengdama iš gyduolės namuko ji apsidairė ir pajuto palengvėjimą, kad visi jau buvo aikštėje ir nusigręžę nuo jos žiūrėjo į Pastorių, pasilipusį ant pakyls. Tai buvo niekuo neišsiskiriantis vyras, maždaug penkių pėdų aštuonių colių* ūgio. Išoriškai atrodė kaip visiškai eilinis žmogus. Jo rudi plaukai žilo, iš veido retai kada dingdavo maloni šypsena. Jis nešiojo akinius apskritais stiklais, todėl atrodė panašus į profesorį. Sunku būtų patikėti, kad toks žmogus galėtų tapti vadu, bet jis traukė Edeno žmones kaip muses medus. Bendruomenė besąlygiškai juo pasitikėjo.

Tačiau jis kalino Heilę prieš jos valią, ir dėl to ji niekada juo nepasitikės. Ji prisilino ir sustojo aikštėje susirinkusios minios gale. Aiktelėjo, kai ranką sugriebė kaulėti pirštai toje pat vietoje, kur prieš tai laikė Grehemas.

— Kur buvai? — paklausė Rebeka tyliu, grėsliu balsu.

Rebeka buvo vyresnė, bet tikslaus amžiaus negalėjai nusakyti. Heilės manymu, moteris buvo jaunesnė už jos pačios mamą, bet ilgis metus gyvenusi šitame pragare suvargo, susiraukšlėjo. Šiuo metu

* ~1,67 m.

Heilei labiau rūpėjo fizinis jos pranašumas — moteris buvo daug aukštesnė ir stipresnė už Heilę. Jei Rebeka nuspręstų sužaloti merginą, ši nepajėgtų pasipriešinti.

— Neradau tavęs lovoje. — Ji dar stipriau spustelėjo ranką ir taip papurtė Heilę, kad net dantys subarškėjo. — Nemeluok man, mergiote.

Moteris šnibždėjo taip tyliai, kad niekas aplinkui negirdėjo arba apsimetė negirdį. Visi stovėjo užsimerkę, o Pastorius kalbėjo maldą.

Heilė išsižiojo ir užsičiaupė.

— Buvau čia, — išlemeno ji. — Ėjau čia.

Rebeka prisimerkė.

— Meluoji. Nė meluoti nemoki.

— Ji buvo su manimi, — už jų pasigirdo tylus balsas.

Heilė ir Rebeka atsisukusios išvydo meiliai besišypsančią seserį Tamarą.

— Nuėjau jos pažadinti, seserie Rebeka. Žinojau, kad ji pasiliko pamiegoti. Nėštumas vargina. — Moters šypsena virptelėjo. — Bet tu turbūt net neįsivaizduoji, tiesa?

Rebeka sukando dantis; tramdant akyse žybsintį įsiūtį, įsitempė jos kaklo raumenys. Dėbtelėjusi, ji nustūmė Heilę į šoną.

— Nelįsk man į akis. Tu irgi.

Heilė išpūtusi akis besidaužančia širdimi atsigrėžė į Tamarą. *Kodėl?* — norėjo paklausti ji. — *Kodėl man padėjai?*

Moteris buvo jauna, apytiksliai dvidešimties, viena iš audėjų. Heilė tik tiek apie ją žinojo. Ji nebuvo viena iš Džoša žmonių, ir anksčiau jiedviem neteko bendrauti. Heilė nė nežinojo, už ko Tamara išteklėjusi, tik kad turėjo vyrą.

Visas merginas, sulaukusias dvylikos, Edene ištekindavo.

Tamara papurtė galvą — judesys toks subtilus, kad Heilė būtų ir nepastebėjusi, jei nebūtų žiūrėjusi tiesiai į ją. Tada moteris nusvarino pečius, suglaudė delnus ir nunarino galvą, o Pastorius meldėsi, kad gerasis Viešpats palaimintų persikraustymą, kad apsaugotų juos šitais „neramiais laikais“, kai vyriausybė stengiasi „atimti iš jų tikėjimo laisvę“. Jis meldėsi, kad visi saugiai pasiektų naująją vietą ir kad broliui

Didžėjui užgytų „sunkios žaizdos“ (vos prieš kelias valandas jį pašovė FTB). Prašė Dievo „užstoti juos“ nuo blogų žmonių, kurie Veike atėmė tiek daug gyvybių.

Edeno vadai dažnai minėjo nepavykusį FTB mėginimą likviduoti Dovydo šaką*. Tai buvo veiksminga įbauginimo taktika. Keli vyrai sumurmėjo *amen*.

Pastoriui paskutinį kartą ištarus *amen*, visi vienu metu pakėlė galvas. Heilė dar nespėjo priprasti prie sinchroniškų veiksmų. Minia atrodė lyg gerai sustyguotas choras.

— Išvyksime auštant, — pranešė Pastorius. — Pasiimkite tiek daiktų, kad lengvai paneštumėte. Negaiškite. Tai ne pratybos. Tie, kurie iki aušros nespės pasiruošti, bus išvyti.

Būrys aiktelėjo — vėl visi kaip vienas.

Išvyti. Kad tai rimta, Heilė suprato. Ji dirstelėjo į Tamarą, ir ši sušnibždėjo:

— Palikti miške vilkams.

Heilė sudrebėjo. Tikras košmaras. Blogiau nei košmaras. Blogiau nei pragaras. *Dieve, meldžiu, ištrauk mane iš čia. Padėk man išgelbėti kūdikį.*

— Mūsų naujieji namai nebus tokie geri kaip šie, — tęsė Pastorius. — Reikės prisitaikyti, bet, pažadu, ten būsite laimingi. Būsime kartu ir, Dievui padedant bei saugant, nepražūsime. O dabar eikite ir ruoškitės. Iki aušros liko vos kelios valandos.

Ne tokie geri kaip šie? Jau ir čia atrodė kaip... pragare. Iš priešingų aikštės pusių susitiko jos ir Grehemo žvilgsniai. Jis kažkodėl atrodė aukštesnis. Brandesnis. Ir apimtas niūraus ryžto.

Būriui išsisklaidžius, Tamara nėrė atgal į savo trobelę, tad Heilė nespėjo užduoti daugiau klausimų. Ji patraukė atgal į namelį, kuriuo dalijosi su Džošua, trimis jo žmonomis bei septyniais vaikais, mėginama suvaldyti pilve kylančią paniką.

Jie iškeliaus. Kameronas atvyks su policininkais, bet jų čia neras. Jai teks gimdyti dar baisesnėje vietoje. O tada sesuo Rebeka atims kūdikį.

* 1955 m. susiformavusi protestantų sekta, dar vadinama Dovydo septintosios dienos adventistų susivienijimu.

Grehemas prisigretino ir suėmė ją už rankos, tarsi norėdamas padėti eiti nelygia žeme.

— Bus blogai, jei parkrisi, — tarė taip garsiai, kad girdėtų aplinkiniai. Tada sukuždėjo: — Viskas bus gerai. Pabėgsim.

Heilė linktelėjo, jausdama, kaip širdis plaka gerklėje. Jos dvylikametis brolis tvirtino, kad viskas bus gerai, bet tai netiesa. Tai neįmanoma.

Jie iškeliaus į dar baisesnę vietą. Heilė negalėjo įsivaizduoti, kaip ji atrodys.

Netrukus sužinosiu. — Laisvąja ranka ji perbraukė pilvuką. — *Nesijaudink, Saldainiuk. Tavo tėtis mus ras. Kitaip negali būti.*

EDENAS, KALIFORNIJA

PO MĖNESIO

TREČIADIENIS, GEGUŽĖS 24, 5.30

Didžėjus Belmontas peržvelgė sąrašą rankoje.

— Visą amžinybę užtruksiu, kol surinksiu visus šituos šūdus.

Sesuo Kolina atsiprašomai trūktelėjo pečiais ir nepapriekaištavo dėl išsprūdusio keiksmazodžio. Klinikoje jie buvo vieni — Didžėjus, Kolina ir Pastorius, — tad Edeno taisyklės negaliojo.

Taisyklės, su kuriomis jis užaugo. Taisyklės, kurias ketino panaikinti vos perėmęs Edeną. Prieš mėnesį nužudęs brolių Efraimą, jis atsidūrė žingsneliu arčiau tikslo. Jau tada būtų sutvarkęs visus reikalus, bet jį pašovė. Praėjus mėnesiui, kairįjį petį vis dar maudė, ranka tebebuvo, galima sakyti, bevertė.

Pirmas šūvis į petį nutvilkę lyg ugnis ir už tai jis ketino sumedžioti kulną paleidusią kalę, vardu Deizė Doson. Jos mirtis padės įgyvendinti du tikslus: atkeršyti, kad sužeidė, ir sugniuždyti vyrą, kuris su ja dalijosi lova.

Gideonas Reinoldsas. Vien šis vardas Didžėjui kėlė kunkuliuojantį įsiūtį. Sutramdė jį, nes nenorėjo aiškintis Kolinai ir Pastoriui. Mat Gideonas turėtų būti miręs. Nuo Didžėjaus tėvo rankos.

Tačiau dabar jis žinojo, kad Veilonas Belmontas, tikrasis Didžėjaus tėvas, leido Gideonui pabėgti, išvadavo iš Edeno. O grįžęs visiems pamelavo, kad Gideonas mirė už padarytą nuodėmę — mėginantį pasprukti nužudytą ikūrėją Edvardą Makfersoną. Visi juo patikėjo.

Net aš. Sutramdytas įsiūtis iš naujo užsiliepsnojo, ir Didžėjui vėl teko jį tramdyti. Tik praėjusį mėnesį suprato, kokia didelė buvo tėvo išdavystė, kai sužinojo, kad Gideonas vis dar gyvas.

Tačiau jo tėvas buvo nubaustas. Tai pirma Didžėjaus žmogžudystė, ir stebint, kaip užgęsta šviesa to šunsnukio akyse, apėmė pasiutusiai

geras jausmas. Būdamas septyniolikos jis suprato, kad tikroji galia — gebėjimas dovanoti gyvybę. Arba pasmerkti myriop.

Didžėjus pražudė daug žmonių.

— Nuo pastarosios tavo kelionės praėjo jau mėnuo, — pasakė Kolina, nenutuokdama, kaip jis niršta. — Grįžai sužeistas, todėl nieko neparveži. Turėjome maisto atsargų, bet jų nebeliko. Moterys produktus taupė kiek galėdamos, bet šimtui penkiolikai žmonių jo reikia daug. Baigėsi dauguma pagrindinių reikmenų.

— Taip, taip, suprantu. — Jie grandė nuo maisto laikymo statinių dugno likučius, ir pačiam Didžėjui jau buvo nusibodusi vytinta mėsa, regis, vienintelis likęs baltymų šaltinis. — Nupirksiu maisto ir paieškosiu naujos vietos gyventi.

Taip jis planavo. O bendruomenė, glausdamasi urvuose, šalo ir badavo. Šioje vietoje jie neketino apsigyventi, bet kai Didžėjų taip sunaikiai sužeidė, teko apsisistoti ilgesniam laikui, ir tokios gyvenimo sąlygos buvo labai nepalankios žmonių sveikatai. *Ypač mano*, — mintijo Didžėjus.

Tačiau jis vyko į kelionę turėdamas svarbesnių reikalų. Kitos vietos paieškos, tik jei liks laiko.

Moteris pažiūrėjo į jo parištą kairę ranką.

— Tikrai gali vairuoti?

Kolina, į šeštąją dešimtį įkopusi smulkaus sudėjimo tamsiaplaukė, buvo Edeno gyduolė, vienintelė bendruomenės sveikatos „eksper-tė“. Kiek Didžėjus žinojo, ji neturėjo medicininio išsilavinimo, bet jo žaizdomis rūpinosi patenkinamai.

Jis nemirė, nors, regis, nedaug trūko.

— Viskas gerai, — niurgztelėjo Didžėjus. Jis kilstelėjo kairį petį ir pasukiojo ranką, nurydamas skausmą. — Matai? Laisvai galiu judinti.

Jis melavo. Laimė, kad daug metų treniravosi šaudyti abiem rankomis. Išvykęs iš gyvenvietės, nebus visiškai bejėgis, bet skausmas vis dar nemažas. Miegojimas ant lentų, ant šaltų drėgnų akmenų irgi nepadėjo. Jis nekantravo grįžti į civilizaciją, kad galėtų bent naktį kitą pamiegoti tikroje lovoje.

— Ne visai, — sumurmėjo Kolina, — tik jau seniai tau nenurodinėju, ką daryti.

Nes ji nekvaila ir brangina savo gyvybę. Didžėjus negalėjo pakęsti kvailių ir neleido, kad jam kas nors vadovautų.

Leido tik tam ant kėdės įsitaisiusiam pagyvenusiam vyrui. Pastorius — Edeno bandos ganytojas. Jis vadas, jis ir duoda nurodymus. Didžėjus dažnai jiems nepakludavo, bet Pastorius niekada to nesužinodavo.

Didžėjus, kaip anksčiau jo tėvas, buvo vienintelis žmogus, kuriam leidžiama išvykti iš gyvenvietės — tiksliau, vienintelis, kuris išvykdavo žinant bendruomenei. Įkūrėjai keturis kartus per metus išeidavo neva „melstis kalnuose“. Iš tiesų jie nusibeldavo į artimiausią miestą ir dulkindavosi, gerdavo bei lošdavo kaip į krantą išlipę jūreiviai.

Nūnai Didžėjus ir Pastorius — vieninteliai likę bendruomenės vyresnieji. Pastorius — vienintelis likęs įkūrėjas. Kai gerokai per anksti mirė Veilonas, Didžėjus užėmė tėvo vietą. Iki pat šios dienos niekas neįtarė, kad tai jis nužudė savo tėvą.

Nes esu žiauriai geras.

Didžėjus nepalieka palaidų galų. Bent jau taip jam pačiam atrodė. Tačiau prieš mėnesį sužinojo, kad moteris, kurią, manė, prieš trylika metų nužudęs, tebėra gyva. Jis galėjo prisiekti, kad Mersė mirė, kai priešais autobusų stotį paliko ją nukraujuoti.

Mersė Kalahan. Gideonso sesuo. Gyvendama Edene, ji buvo Mersė Berton, Efraimo žmona. Didžėjus ją ir jos motiną įtikino, kad padeda pabėgti. Jis norėjo, kad moterys puoselėtų viltį.

Reikėjo abi nušauti miške palei Edeną, bet jis buvo jaunas, kvailas ir naiviai siekė keršto. Mersės motina tikrai buvo mirusi, kūną jis pargabeno atgal, bet Mersę nužudyti jam sutrukdė: kažkas atvažiavo, ir jis pabėgo, palikęs ją ten. Nemanė, kad ji išgyvens pašauta du kartus, bet išgyveno.

Taigi, reikėjo sutvarkyti didžiulę painiavą. Jis užsiminė Pastoriui, kad palaidojo Mersę. Jei Pastorius sužinos, kad ji išgyveno, Didžėjus visko neteks.

Teko užbaigti reikalus. Kai prieš mėnesį jam pasirodė, kad jau pavyko, antra kulka pažeidė kairės rankos nervus, jis gausiai kraujavo ir nebegalėjo šaudyti. Nežinojo, kas į jį taikėsi, bet kai tik išsiaiškins, tam

mulkiui bus galas. Vos gyvas parsirado į gyvenvietę. Prieš prarasdamas sąmonę įspėjo Pastorių, kad reikia kraustytis. Tuoj pat.

Laimė, Pastorius juo beatodairiškai pasitikėjo. *Senas kvailys.*

Didžėjus jam taip ilgai gyventi leido tik todėl, kad tas senas kvailys — dar ir sumautas sukčius. Jis mintinai žinojo slaptažodžius ir sąskaitų, kuriose buvo saugomi Edenai priklausantys penkiasdešimt milijonų dolerių, numerius.

Didžėjui magėjo kaip nors išpešti tuos slaptažodžius, kol Pastorius nepakratė kojų. Tačiau senis vis dar neblogos sveikatos, velniai griebtų. Jam septyniasdešimt dveji, bet širdis krūtinėje vis dar energingai plakė.

Kolina dirstelėjo į savo vyrą Pastorių. Per trisdešimt metų Edene Kolina turėjo tris vyrus: du mirė natūralia mirtimi, o vienas buvo nužudytas.

Ne mano darbas. Didžėjus daugybę kartų troško nužudyti Efraimo brolių Edvardą. Tačiau dėkoti už jo mirtį reikia Gideonui Reinoldui. Šis tvirtino, kad įvyko nelaimingas atsitikimas, ir Didžėjus tuo patikėjo. Trylikametis Gideonas buvo geras vaikas. Ir pakankamai stiprus, kad per grumtynes įveiktų Edvardą Makfersoną.

Kai Didžėjus vėl susitiks su Gideonu, žudys jį lėtai, pasistengs, kad labai skaudėtų. Taip ketina elgtis iš dalies dėl to, kad jis atėmė iš Didžėjaus malonumą nužudyti Makfersoną, bet pagrindinė priežastis, kad Gideonas pabėgo. Kad susikūrė gyvenimą, o Didžėjus įstrigo šitame pragare, priverstas tarnauti narcizui, puoselėjančiam dievo kompleksą.

Ir visai nesvarbu kitos priežastys, Gideonas turės mirti vien todėl, kad tapo FTB agentu ir nuo pat tos dienos, kai pabėgo, ėmė persekioti Edeną.

Pastorius tyliai atsikrenkštė.

— Atrodai įsitempęs, Didžėjau. Ar jau pakankamai sutvirtėjai, kad galėtum leistis į kelionę?

— Jaučiuosi gerai, — atšovė Didžėjus bet, išvydęs vado veide nepasitenkinimą, atsiduso. Verčiau Pastoriaus nepykdyti. — Atsiprašau. Skauda, tačiau mums būtina prasimanyti maisto.

O man reikia sutvarkyti reikalus.

Jam knietėjo rasti Gideoną ir nugalabyti kaip šunį. Be to, privalėjo iš po žemių iškasti Mersę ir priversti kentėti taip, kaip turėjo kentėti prieš trylika metų.

Galiausiai reikėjo sužinoti, kur slapstosi Amosas Terilas, buvęs Edeno stalius, Gideonas ir Mersės patėvis. Aną mėnesį tas šunsnukis su mažamete dukra ištrūko sulindę į Didžėjaus pikapo bagažinę. Paskui Amosas nuvarė pikapą. *Šūdžius.*

Jis vylėsi, kad Amosas atgulė amžinojo poilsio, nes viena Didžėjaus kulka kliudė kaklą. Anksčiau ar vėliau jam teks mirti, nes turbūt susirado Gideoną ir Mersę ir išplurpė viską, kas nutiko Edene nuo tada, kai jie išvyko. Jei Amosas tebėra gyvas, turės už tai atsakyti.

O tada grįšiu ir priversiu Pastorių padiktuoti tuos prakeiktus slaptažodžius. Didžėjus taip seniai jau sukosi tame toksiškame rate, tarnaudamas Pastoriui. Tik pašautas suprato, kaip ilgai visa tai užsitęsė.

Susidūręs akis į akį su mirtimi, žmogus iš naujo įvertina gyvenimo prioritetus.

— Viskas gerai, — ramiai ištare Pastorius, bet Didžėjus aiškiai suprato, kad *tikrai* negerai. Šūdžius nelaimingas. — Ar surasi mažąją Abigeilę? Gali būti, kad ji pateko į globos namus.

Didžėjus papasakojo Pastoriui, kad sustojęs mieste aptiko Amosą, besislepiantį pikapo bagažinėje, jį nužudė ir palaidojo. Apie Abigeilę nė neužsiminė. Nežinojo, kodėl. Gal todėl, kad ji vaikas ir nėra pavojinga? Pastorius pagalvojo, kad ji paprasčiausiai pabėgo.

— Pasistengsiu, — atsakė jis.

Pastorius papūtė lūpas, taip išreikšdamas nepasitenkinimą.

— Ji kam nors papasakos apie mus. Laimė, kad dar tokia maža, kas patikės? Iš Edeno jai vienintelei pavyko pabėgti.

Pastorius, kaip profesionalus nusikaltėlis, buvo sumautai patiklus. Jis iš tiesų tikėjo, kad visus, kurie pastaraisiais metais pabėgo, pavyko pagauti. Tai žinoma, kad Didžėjus pasitelkdavo pakaitinius kūnus, taip darydavo ir jo tėvas. Kai bėglio nepavykdavo sučiupti, jis nusižiūrėdavo panašaus sudėjimo ir gymio žmogų, dažniausiai benamį ar valkatą, nužudydavo ir sudarkydavo kūną, kad nebūtų įmanoma atpažinti.

Pastorius tikėjo, kad niekas nepabėgo iš Edeno.

Pastorius — idiotas.

— Visa laimė, — pritarė Didžėjus. — Gerai, parūpinsiu maisto, pasidairysiu naujos vietos ir paieškosiu Abigeilės Teril. Dar ko nors reikėtų?

Pastorius papurtė galvą.

— Ne, bet norėčiau, kad prieš išvykdamas sutvarkytum palydovinę anteną. Nuo tada, kai persikėlėme į urvus, negaliu prisijungti prie interneto.

Persikraustyti reikėjo, nes Amosas Terilas pranešė FTB. Jei ne Efraimas, didelė tikimybė, kad vis dėlto juos išdavė Amosas, todėl bendruomenė buvo perkelta į saugiausią vietą — į urvus Laseno nacionalinio miško pakrastyje.

Čia Didžėjus, o prieš tai — jo tėvas ne vienus metus laikė narkotinių medžiagų aruodą, uolos slėpė atsargas nuo vyriausybės akių iš dangaus: šioje vietoje nieko neaptiktų nei palydovai, nei infraraudonųjų spindulių kameros.

— Pasistengsiu, — pažadėjo Didžėjus.

Bet melavo į akis. Jis nė nesiruošė taisyti antenos. Pastorius negalėjo naudotis internetu, kol gijo žaizdos, o Didžėjus teisinosi, kad jam sunku net pajudėti. Bet tiesa tokia, kad Pastoriui nevalia sužinoti, jog Mersė ir Gideonas gyvi, o kadangi susišaudymas vyko prieš mėnesį, gali būti, kad apie juos vis dar rašo naujienų portalai.

— Antena per kraustymąsi apsigadino. — Didžėjus kaltinamai pašnairavo į Kolina. — Ji blogai supakavo.

Kolina nudelbė žvilgsnį ir sukando dantis.

— Stengiausi kaip įmanydama. Toks sunkus daiktas, o man vienai teko iškelti į sunkvežimį. Negalėjau prašyti pagalbos, nes tu buvai sužeistas, Efraimas mirė, o kitiems nevalia žinoti, kad turime palydovinę anteną.

Iš tiesų ji viską padarė kuo puikiausiai. Antena sveika, bet jiems geriau to nežinoti.

— Mums reikia dar vieno vyresniojo, — susimąstęs pasakė Pastorius. — Jauno ir tvirto, kad padėtų prireikus, bet ir atitinkamo amžiaus, kad būtų išmintingas.

— Kuris nepasiustų sužinojęs, kad šitiek metų visus mulkino me, — atsargiai pridūrė Kolina.

Pastorius sukikeno; Kolinai vienintelei buvo leidžiama su juo bendrauti tiesmukai. Tą teisę ji užsitarnavo per trisdešimt metų, nes Pastoriui buvo ištikima kaip šunelis, ir visada tinkamai reaguodavo į jo permainingas nuotaikas.

— Tiesa. — Pastorius apžiūrėjo savo tvarkingus nagus — aiškus ženklas, kad tai, ką ruošėsi pasakyti, Didžėjui nepatiks. — Svarstau vyresnioju paskirti brolių Džoša. Jis daug padėjo per kraustynes, o kadangi turėjome tik vieną sunkvežimį, tą, kurį tu, Didžėjau, parvairavai, tai buvo vienas sunkiausių persikraustymų. Grūdome į sunkvežimį visus kaip gyvulius, bet kadangi reikėjo pergabenti daugiau nei šimtą žmonių ir sunkiasvorę įrangą, jam teko pirmyn atgal suvažinėti mažiausiai dešimt kartų.

— O aš turėjau visus raminti, nes jie nenorėjo gyventi urvuose, — pridūrė Kolina. — Kilo baisi sumaištis. Prireikė keturių dienų, kol visi nurimo. Tu šito nepatyrėi, nes buvai be sąmonės.

— Brolis Džoša net tokiu neramiu laikotarpiu elgėsi pagirtinai, — įvertino Pastorius. — Iš jo išeitų puikus vyresnysis.

Nepatyrusiam stebėtojiui pasirodė, kad Pastorius laukia kitų nuomonės. Bet Didžėjus žinojo, kad taip nėra. Jis susižvalgė su Kolina ir spėjo pastebėti, kaip ji pasidėgėjusi nusivaipė, nes nemėgo Džoša. O dar labiau nemėgo pirmosios jo žmonos, o jei ją paskirs vyresnioju, žmona bendruomenėje irgi užims aukštesnę vietą. Bet kol Pastorius pakėlė žvilgsnį nuo savo plaštakų, Kolinai veide atsirado neutrali išraiška. Tam jis ir žiūrėdavo sau į rankas — duodavo laiko susitaikyti su jo nurodymais.

— Grįžęs apmokysiu, — pažadėjo Didžėjus.

Bet taip niekada nenutiks. Kai tik jis perims Edeno pinigų, Džoša, Kolinai ir kitiems bendruomenės nariams leis daryti, ką tik panorės.

Pastorius prisimerkęs žiūrėjo į ją.

— Surask Amoso mergiotę. Atgabenk ją čia. Neleisiu, kad mano bandai ji taptų nerimo ar nepasitenkinimo simboliu. Čia svarbiausias tavo darbas.

Didžėjus sugriežė dantimis. Grasinimas kaip visada liko nutylėtas.

— Taip, pone. Jei ji globos namuose, turbūt užtruksiu, kol rasiu, o paskui bus nelengva ją išgabenti.

Bet Didžėjus žinojo, kad mergaitė — ne globos namuose. Jos tėvas Amosas susisiektų su Merse ir Gideonu, o tie du nieku gyvu neleistų Abigeilei atsidurti valstybės globoje. Kai tik ras Mersę, šalia bus ir Abigeilė. Tačiau prisidengęs mergaitės paieškomis jis turės daugiau laiko savo reikalams tvarkyti.

Pastorius suirzęs atsiduso.

— Turbūt tu teišis. Kiek laiko tau reikės?

Didžėjus apsimetė svarstąs.

— Savaitės? Gal daugiau.

Pastorius susiraukęs pažvelgė į Kolina.

— Ar atsargų pakaks savaitei?

Kolina sutrikusi pamindžikavo.

— Bus sunku. Turime vištų, jos mums deda kiaušinius. Jei reikės, išpjausime paukščius. Baigiasi lesalas, todėl netrukus nebeturėsime ko duoti. Bet mums reikia šviežių daržovių ir pieno. Vaikai jau kelias savaites negėrė pieno.

Pastorius niūriai linktelėjo.

— Savaitė, Didžėjau. O tada grįši su maistu ir parveši naujienų apie Abigeilę. Bent jau ar ji gyva, ar mirusi.

— Ir naują vietą surask, — nedrąsiai pridūrė Kolina.

Pastorius vėl linktelėjo.

— Ir to nepamiršk. Sudie, broli Didžėjau. Telydi tave Dievas.

Didžėjus susitvardė neužvertęs akių. Pastorius netikėjo Dievo. Jis tikėjo tik savimi. Palaiminimas Pastoriui buvo būdas užsidėti ganytojo kaukę, jo ženklas, kad pokalbis baigtas.

Didžėjus nebyliai nulenktė galvą. Palaukęs, kol grįš į savo būstą, sušnibždėjo:

— Sudie, Pastoriau.

Teprasideda senio eros pabaiga. Kai tik Mersės ir Gideonos nebeliks, Didžėjus grįš į Edeną perimti valdžios.

Jis norėjo tik pinigų. Bendruomenė gali išsidalinti visa kita.

Pirmą kartą per šį mėnesį jis išvyks iš gyvenvietės. Jei pasiseks, Mersė Kalahan jau bus spėjusi atsipalaiduoti.

— Na?

Specialusis agentas Tomas Hanteris žvilgtelėjo per petį ir nė kiek nenustebo savo kabineto tarpduryje išvydęs vyriausiąją specialiąją agentę Moliną. Hanteris tikėjosi, kad ji apsilankys FTB Sakramento padalinyje. Šiandien pirmoji jos diena darbe po susirėmimo, per kurį buvo sužeista, o keli agentai nužudyti. Ji atrodė labiau nei įprastai išblyškusi ir pavargusi. Bet nusiteikusi ryžtingai.

Jis tuoj pat pašoko ant kojų, nes buvo motinos gerai išauklėtas. Kai atsistojo, jo galva atsidūrė gerokai aukščiau nei viršininkės, ir moteris suirzusi pakėlė žvilgsnį į jį. Šešių pėdų šešių colių*, Tomas ūgiu lenkė beveik visus biuro agentus, ir dėl to keistokai jautėsi, nes tuos trejus metus, kai žaidė NBA, buvo vidutinio ūgio. Netgi būdavo žemesnis už daugumą sportininkų, su kuriais tekdavo žaisti aikštelėje. Jis kiek susikūprino, kad skirtumas būtų mažesnis, bet Molinos žvilgsnis nesušvelnėjo.

Ji kilstelėjo smakrą, gręždama jį tamsiomis akimis.

— Ką tu žinai? — paklausė.

Tomas šiltai nusišypsojo.

— Labas rytas.

Moteris nebuvo tokia šaltakraujė pabaisa, kokia norėjo pasirodyti kitiems. Jis matė, kaip per kelis pastaruosius mėnesius ji suvaldė dvi krizes, ir nors Molina buvo sumani, pasižyminti aštriu protu ir dar aštresniu liežuvio, žmonės jai rūpėjo. Jis įtarė, kad netgi per daug ji tvardėsi, kad to neparodytų.

Tokios moterys jam buvo pažįstamos. Jį užaugino pasiutusiai protingų moterų būrys. Motina bičiuliavosi su policininkėmis, socialinėmis darbuotojomis ir advokatėmis. Kai įtampa išaugdavo, o pavojus žmonėms, kurie joms rūpėjo, tapdavo nepakeliamas, jos nutaisydavo tokią pat išraišką, kokia dabar buvo Molinos veide.

Jis atitraukė kėdę prie savo stalo ir rankos mostu pakvietė atsisėsti.

* ~1,98 m.

Moteris piktai dėbtelėjo į jį, bet atsisėdo ir pasitaisė švarkelį, nors to nereikėjo. Nė vienas Taros Molinos vilkimas drabužis nedrįstų susiglamžyti.

— Aš žinau daug ką apie daug ką, — atsakydamas į jos klausimą pats atsisėdo. — Bet spėju, kad omenyje turite Edeną.

Kultą, kurio jie aktyviai ieškojo nuo balandžio vidurio. Bendruomenę, kurioje pastaruosius trisdešimt metų slėpėsi žiaurūs žudikai. O šie laikė pajungę du žmones, su kuriais Tomas neseniai susidraugavo. Gideonas Reynoldsas ir jo sesuo Mersė Kalahan dar būdami vaikai pabėgo iš Edeno, bet abu visam gyvenimui liko traumuoti — fiziškai ir emociškai.

Žudikai ne tik slėpėsi Edene. Jie ten klestėjo, įkūrė kultą, kuris leido — ne, *skatino* — vidutinio amžiaus vyrus prievartauti dvylikametes mergaites, prisidengdami „santuoka“. Jie skatino prievartauti trylikamečius berniukus, vadindami tai „pameistryste“.

Gideonas ir Mersė — viso labo tik dvi iš daugelio aukų.

— Taip, Edeną. — Molina užvertė akis. — O visi sakė, kad esi vunderkindas, — nutęsė ji nepiktai. Kiek pašaipiai.

— Kad nežinau, — sumurmėjo Tomas nurausdamas. Jam gerai sekėsi laužtis į kompiuterines sistemas. Tiesą sakant, jam tokia veikla net *labai* gerai sekėsi.

Jis ir pats labai pyko, kad kelis mėnesius nesisėkė aptikti Edeno gyvenvietės pėdsakų. Bet šiek tiek pasistūmėti pavyko.

— Įsilaužiau į jų lengvatinio apmokestinimo sąskaitą, — pareiškė Tomas.

Kitokiomis aplinkybėmis tai būtų gera proga švęsti ir gal net paaukštinti. Arba užsidirbti kelerius metus kalėjimo, jei būtų nusikaltėlių pusėje. Bet įsilaužti buvo velniškai sunku.

— Prieš tris savaites, — abejingai pareiškė Molina, sužlugdydama jo viltis sulaukti pagyrimo. — Žmogus, laikinai pavadavęs, kas savaitę man pateikdavo įvykių santrauką. Ką sužinojai apie Edeną *pastaruoju metu*?

Tomas galėjo tik įsivaizduoti, ko Molinai pripasakojo laikinai pavadavęs agentas. Juodu su agentu Reiburnu labai nesutarė.

— Iš jų banko sąskaitos nedaug sužinojau, — prisipažino jis. — Jie nei įnešė, nei išėmė pinigų nuo pat tada, kai, likus trims dienoms iki Efraimo žūties, visi jo pinigai iš asmeninės sąskaitos buvo perkelti atgal į pagrindinį Edeno išdą.

Molina nusivaipė.

— Turiu pripažinti, kad šlykščiuosi girdėdama to vyro vardą. Ir visus kitus jo vardus, — karčiai pridūrė ji.

Efraimas Bertonas, vienas iš Edeno kulto įkūrėjų, buvo pakrikštytas Hario Franklino vardu — juo ir įvykdė banko apiplėšimą bei žmogžudystę ir prieš trisdešimt metų pasislėpė nuo teisėsaugos. Bertonas naudojosi ir kitais vardais, leidusiais jam ramiai jaustis tarp žmonių, kai išvykdavo iš Edeno.

Daugiau taip nebus, nes Bertonas negyvas. Tomas gailėjosi, kad ne jis pasiuntė tą vyrą myriop; Efraimą Bertoną nužudė kitas kulto vyresnysis, tikriausiai dėl to, kad Efraimas neišduotų FTB, kur įsikūręs Edenas. Ten, Edene, praužuvo daug žmonių. Rizika didelė. Kulto banko sąskaitose buvo per penkiasdešimt milijonų dolerių.

Vis dėlto buvo didesnė tikimybė, jog kitas vyresnysis Efraimą nužudė siekdamas nusišluoti didžiausią paslaptį, kad du pabėgėliai nežuvo mėgindami pasprukti, o jau daugiau nei dešimt metų gyveno laisvėje.

Gideoną ir jo seserį Mersę Edene skriaudė, bet dabar jie kovojo, padėjo FTB ieškoti ir visiems laikams sužlugdyti Edeną. Tomas neapšakomai gerbė brolių ir seserį.

— Pasirūpinau gauti pranešimus apie lengvatinio apmokestinimo sąskaitas, — pasakė Tomas. — Jei atliks bent kokią operaciją, sužinosime.

— Bet kol kas tylu.

— Kol kas. Tačiau kažkoks žmogus, panašus į Didžųjų Belmontą, praėjus valandai po Efraimo Bertono žūties, išsiėmė grynųjų iš banko, esančio netoli Šastos kalno.

— Belmontas? — sušnypštė Molina, ir jos akyse sužibo pyktis.

Belmontas buvo dešinioji Edeno vadovo, charizmatiško vyro, pasekėjų vadinamo Pastoriumi, ranka. Laimė, FTB pavyko išsiaiškinti šiek tiek daugiau. Iki Edeno įkūrimo Pastoriaus vardas buvo Herbertas Hamptonas. Dar anksčiau jis buvo Bentonas Trevisas ir kalėjo federaliniame kalėjime už klastojimą ir sukčiavimą.

FTB žinojo kulto vadų tapatybes, tik nenutuokė, kur Edenas įsikūręs. Tai buvo nedidelė bendruomenė, kuri kraustėsi iš vieno atokaus Šiaurės Kalifornijos užkampio į kitą. Jiems vis pavykdavo persikelti nepastebėtiems.

Tačiau Belmontas — daugiau nei Pastoriaus dešinioji ranka, žinoma, jeigu jis vis dar gyvas. Tai pavojingas, negailestingas, bauginamai įgudęs žudikas, nušovęs penkis federalinius agentus, daugumą — iš Greitojo reagavimo būrio. Jis sužeidė ir Moliną; agentei teko mėnesiui pasitraukti iš darbo, taigi jos reakcija išgirdus šį vardą pateisinama.

Tomas kompiuteryje atidarė failą, tada atsuko jai ekraną ir parodė nuotraukas.

— Banko stebėjimo kameros raiška didelė, bet jis ant veido buvo užsirišęs skarelę, dėvėjo saulės akinius ir skrybėlę plačiu kraštu. Veido atpažinimo programai nepavyko nustatyti asmenybės, bet pagal kūno sudėjimą ir ūgį atitinka Belmontą.

— Jei jis pinigų išsiėmė ne iš Edeno lengvatinio apmokestinimo sąskaitos, tai iš kurios?

Tomas pašnairavo į ją.

— Maniau, agentas Reiburnas teikdavo jums savaitines ataskaitas. Molina prisimerkė.

— Taip. Noriu išgirsti tavo versiją.

Tomui pavyko nuslėpti grimasą.

— Mano versiją?

— Taip, — abejingai patvirtino Molina. — Agento Reiburno versija manęs neįtikino.

Eina sau.

— Supratau, — sumurmėjo Tomas. — Jis... na, nepasižymi lankstumu.

Molina kilstelėjo antakius.

— Jis pasiutusiai geras agentas.

Atsargiai, atsargiai.

— Aš ir nesakiau, kad jis blogas.

— Bet pagalvojai.

Tomas papūtė lūpas, nesuprasdamas, ar Molina juokauja, ar pyksta. Dažnai būdavo sunku ją perprasti. Bet, tiesa, jam buvo kilusi tokia

mintis. Reiburnas perdėtai griežtai laikėsi taisyklių ir retai palikdavo vietos žmogiškumui. Tačiau Tomas neketino atskleisti savo pastebėjimo. Jis žinojo, kad Molina, esant reikalui, griežtai nesilaiko įsikibusi taisyklių.

Tiesą sakant, jis pats jau nuo pirmos dienos darbe į taisykles žiūrėjo pro pirštus. Atrodė, kad praėjo visi metai, nors iš tiesų — tik penki mėnesiai. Kažkodėl jis norėjo pagelbėti Gideonui Reynoldsui ir Mersei Kalahan, siekė išblaškyti jų baimes, nors jei griežtai vertintum, tai neįėjo į jo pareigas. Bet broliui ir sėsei teko tiek daug iškęsti.

Tomui taip pat kančios buvo nesvetimos. Jo kūną darkė randai, liudijantys biologinio tėvo žiaurumą. Dar gana neseniai teko pažinti ir širdgėlą. Vyras suprato, jog kartais taisykles reikia palenkti arba net sulaužyti, kad pasielgtum teisingai.

Taip pat Tomas žinojo, kad, norėdamas ir toliau padėti Gideonui su Merse, turėjo šokti pagal Molinos dūdelę. Arba bent jau apsimesti, kad jos klauso. Vadinasi, nevalia peikti ją laikinai pavadavusio agento, juo labiau kad jis vis dar buvo tiesioginis Tomo viršininkas.

Vyras nutaisė įtikinamą šypseną. Jis daug praktikavosi, kol įgudo taip šypsotis, nes per savo gaudžią patirtį suprato: žmonės tavęs nekamantinėja, jei atrodai laimingas.

— Sąsaka, iš kurios Belmontas išsiėmė pinigų, priklausė fiziniam asmeniui Džonui Smitui, — pasakė jis, grįždamas prie gvildenamos temos. — Darant prielaidą, kad nuotraukoje užfiksuotas Belmontas, tai jis pasiėmė pinigų praėjus maždaug devyniasdešimt minučių po to, kai paspruko iš įvykio vietos Dansmeire.

Tą dieną, kai Didžėjus šaudė miške už dviejų šimtų mylių į šiaurę, ant žemės aptikti penki kūnai: FTB Greitojo reagavimo būrio narių ir specialiosios agentės Šumacher. Molinai pasisėkė. Belmonto sužeista, ji ligoninėje praleido „tik“ savaitę ir dar tris savaites lankė fizioterapiją.

Deja, tą dieną Belmontas nušovė ir Efraimą Bertoną. FTB tikėjosi, kad Bertonas nuves juos į Edeną pas žmones, valdomus geležinės Pastoriaus rankos.

Suaugusieji Pastoriaus sekėjai, gal ir suklaidinti, bet jie patys pasirinko tokį kelią. Tačiau Edeno vaikai buvo priversti paklusti ir daugelis jų kiekvieną dieną kentė smurtą.

Tą dieną Belmontas susidorojo ne vien su federaliniais agentais. Tomas parodė bankomato užfiksuotą kadrą.

— Belmontas vairavo seną sunkvežimį, apie kurio vagystę vėliau pranešė likę gyvi keliaujančio darbininko šeimos nariai. Žmogų jis paklojo dviem šūviais į galvą iš agentės Šumacher tarnybinio pistoleto.

— Vadinas, Šumacher jis nušovė iš arti, o į kitus taikėsi iš tolo. — Belmontas į Greitojo reagavimo būrį šaudė įsitaisęs medyje, iš gana didelio atstumo, todėl agentai jo nepastebėjo. Jis pademonstravo išpūdingus, siaubą varančius snaiperio įgūdžius. — Nužudęs agentę, pasiėmė ginklą. — Molina nugurkė seiles. — Ji buvo gera agentė. Geras žmogus.

— Žinau. Paskui jis nušovė darbininką, užgrobė sunkvežimį ir nuo tos dienos jo nei matyti, nei girdėti.

— Gal Belmontas negyvas, — viltingai ištarė Molina.

— Gal.

Molina įdėmiai pažvelgė į Tomą.

— Bet tau taip neatrodo.

— Nežinau, — nuoširdžiai prisipažino Tomas. — Manau, negalime sau leisti taip galvoti. Tą dieną jis ketino nužudyti Mersę ir Gideoną. Jei liko gyvas, tikrai surizikuos ir bandys dar kartą.

— Tu teisus, negalime taip galvoti. Ar darbininko sunkvežimyje buvo GPS siųstuvas?

— Ne. Sunkvežimis dvidešimt penkerių metų senumo.

Tomas nutilo, norėdamas įkvėpti. Gedinčių to vyro artimųjų prisiminimas vis dar buvo toks ryškus, kad jam suspaudė krūtinę. Jis kartu su agentu Reiburnu nuvyko pranešti aukos žmonai ir penkiems vaikams. Tąkart Reiburnas neatrodė itin užjaučiantis. Tomas spėjo, kad tokia laikysena agentui padėjo atsiriboti. Gal ir gerai, turbūt jo nekamavo košmarai... Tomą žiaurūs prisiminimai vis dar apnikdavo.

— Šeima gyvena vargingai. Tas sunkvežimis — visas jų turtas.

Molina patylėjo ilgiau, nei atrodė būtina.

— Agentas Reiburnas minėjo, kad ta šeima po kelių dienų nuo anoniminio geradario gavo dovaną, ją perdavė parapijos kunigas.

Tomas nė nesumirkėjo. Nebuvo pasiruošęs prisipažinti, kad tie pinigai — iš jo paties banko sąskaitos.

— Šito negirdėjau, — ramiai atsakė jis.

Iš tiesų apie tai *negirdėjo*, taigi nepamelavo.

— Reiburnas sakė, kad pinigų jiems turėjo pakakti keliems mėnesiams pragyventi, taip pat laidotuvėms apmokėti.

Tomas juto, kaip dilgsi oda, tarytum Molina kiaurai matytų visas jo paslaptis. Bet vis tiek stengėsi net nesumirksėti. Suprato, kad negali sušelpiti visų aukų, bet tai šeimai galėjo padėti, ir padėjo. Pinigų jo sąskaitoje, prisipildžiusioje trejus metus žaidžiant NBA, beveik nesumažėjo. Galimybė padėti tokiems žmonėms — vienas geriausių dalykų, kuriuos suteikė profesionalaus krepšininko karjera. Jis niekada neketino užsibūti NBA, svajojo tarnauti FTB, bet tada dar buvo per jaunas, o krepšinio aikštelėje tikrai neblogai pasirodė. Atrodė apmaudu švaistyti ir talentą, ir uždarbį. Nemažą dalį pinigų paaukojo, o likusius atsidėjo.

Jis džiaugėsi, kad visapusiškai naudingai praėjo tie metai, bet po sužadėtinės žūties aistra krepšiniui išblėso, ir jis gana anksti nutraukė sportininko karjerą.

Tomas abejingai ištarė:

— kažkas labai gražiai pasielgė.

Molina užvertė akis, bet jos balsas nuskambėjo kone meiliai.

— Liaukis, Tomai.

Jis sumirksėjo nustebęs, kad Molina kreipėsi į jį vardu.

— Ką?

Ji papurtė galvą.

— Žinai, kai man pranešė, kad gausiu naują hakėrį tiesiai iš akademijos, neapsidžiaugiau. Kai paaiškėjo, kad tu buvęs profesionalus sportininkas, dar labiau supykau. Neturėjau laiko mokyti agentą, kuriam dar pienas nuo lūpų nenudžiūvęs. Ar kurio ego Teksaso dydžio.

Tomas susiraukė.

— Mano ego — Teksaso dydžio?

— Ne, tik maniau, kad taip bus, bet šituo atžvilgiu maloniai nustebau. — Jos lūpų kamputis pakilo. — Džiaugiuosi, kad tu čia. Vien dėl to, kad galėsiu sukietinti tą tavo minkštą širdį — bus lengviau išverti iki pensijos. Aš nejuokauju, agente Hanteri.

Tomas sutramdė šypseną.

— Turėsiu omenyje, poncia. — Suvibravo jo laikrodis, primindamas, kiek valandų. — Rytinis susirinkimas, — pasakė jis. — Ateisite?

Ji dėbtelėjo į Tomą.

— Aš ir sušaukiau susirinkimą.

Jis išsišiepė. Nesusitvardė. Jei ji vadovaus rytiniams susirinkimams, vadinasi, su agentu Reiburnu nebereikės turėti reikalų. Taigi, nuo šiol Tomo gyvenime bus kur kas mažiau streso.

— Jau grįžote į darbą?

— Beveik, — mįslingai atsakė ji. — Bet tavo tiesioginis viršininkas vis tiek dar Reiburnas.

Šūdas. Tomo šypsena dingo, veidas paniuro.

Molina atidžiai jį nužvelgė.

— Agentas Reiburnas pranešė, kad informaciją apie šį tyrimą atskleidei agentui Reynoldsui ir jo seseriai. Daugiau taip nesielk, aišku?

Tomas svarstė, ką atsakyti. Savaimė suprantama, kad jis nutekino informaciją Gideonui ir Mersei. Gideonas buvo nušalintas nuo tyrimo dėl asmeninių ryšių, bet vis tiek informacija jam praverčia, kad galėtų orientuotis, kas vyksta.

— Jie turi teisę žinoti faktus, agente Molina. Belmontas kėsinaisi į jų gyvybes. Agentas Reiburnas viską nuo jų slėpė.

Taip elgtis buvo ne tik nesąžininga, bet ir žiauru, pavojinga. Reiburnas nusikalstamai rizikavo Tomo draugų ir jų mylimų žmonių gyvybėmis, nes visiems Gideonui ir Mersės artimiesiems taip pat grėsė pavojus.

— Mersei Kalahan parūpinome apsaugą, — išrėžė Molina. Čia jau buvo nebe žaismingas pasikapojimas; Molina mėgino jį sutramdyti, ir Tomui tai nepatiko. Net labai. — Agentas Reynoldsas gali savimi pasirūpinti. Jei tam nepritari, galbūt tau vis dėlto ne vieta biure.

Štai jis. Pasirinkimas.

Mintyse jau girdėjo savo tetos Deinos balsą: *Draugus laikyk arti, o priešus dar arčiau, Tomai*. Ir dar motina yra mokiusi: *Elkis tinkamai, net jei ir labai sunku*.

Tomas iš karto linktelėjo, žinodamas, kad ir toliau darys, ką reikia.

— Suprantu.

— Pažadi? — paklausė Molina su įtampa veide.

Jam kilo pagunda už nugaros sukryžiuoti pirštus, bet tai būtų vaikška.

— Daugiau neteiksiu informacijos Gideonui ir Mersei. Pažadu. Molina prisimerkusi pažvelgė į jį.

— Kodėl tavimi netikiu?

Jis išspaudė blašią šypseną.

— Pažadėjau, poniam.

Be abejo, buvo daugybė kitų būdų perduoti jiems itin svarbias žinias. Jei tai gyvybės ir mirties klausimas, jei Gideonas ir Mersės saugumui gresia pavojus, Tomas sugalvos, kaip juos informuoti.

— Ką gi, gerai, — moteris pervėrė jį šnairu žvilgsniu, aštriu kaip peilis. — Kas dar, agente Hanteri? Spėju, jau apžiūrėjai visas žinomas vietas, kur buvo įsikūręs Edenas?

— Žinoma. Užrašų knygelėje, kurią radome Efraimo banko seife, buvo labai tikslus žemėlapis. Šiuo metu nė viena iš tų vietovių negyvenama, bet žemėlapis vis tiek pravertė. Priėjome išvadą, kad ankstesnės jų buveinės lengviau pastebimos iš oro, vėliau sugalvojo kitaip pasislėpti. Jie naudojo priedangą, rentė žemines. Manėme, pavyks juos aptikti pasitelkus infraraudonuosius spindulius, bet kol kas tokios paieškos nerezultatyvios.

Efraimas Bertonas savo seife paliko patikimą Edeno vadovą, kuriame išsamiai aprašė visas įkūrėjų nuodėmes, kruopščiai sužymėjo lengvatinio apmokestinimo sąskaitose laikomus pinigus ir nupiešė ankstesnių Edeno vietovių žemėlapi. Tomo spėjimu, tai buvo savotiškas saugiklis — jam žuvus paslaptį apsaugojęs aplinkybėmis, seifo turinys būtų kaip nors paviešintas. Ir išties, jis atsidūrė FTB rankose.

— Radote paskutinę buveinę?

— Taip, poniam. Bet ten jau nebuvo nė gyvos dvasios. Aptikome daug gyvūnų pėdsakų — įvairaus dydžio šviežių, gal kelių dienų senumo išmatų. Taip pat gyvulių kraujo. Regis, jie paskerdė dalį laikytų gyvulių. Gal negalėjo visų išgabenti? Per plauką nespėjome jų pričiuoti.

— Ar minėjai panelei Kalahan ir agentui Reynoldsui, kad turi ankstesnių buveinių sąrašą?

— Sakiau, kad radome pačią pirmą Edeno buveinę, bet apie kitas neužsiminiau. Sužinoję jie užsimanytų visas apžiūrėti, o aš nenoriu,

kad juos ten pastebėtų, jei kartais dėl kokios nors priežasties Pastorius ar Didžėjus grįžtų pasidairyti.

— Kodėl jiems papasakojai apie pirmąją vietovę?

Pripažino, kad pasiėlgė neapgalvotai, bet dėl to nesigailėjo.

— Pamaniau, kad ten apsikanę ir įsitikinę, jog stovyklos nebėli-ko, galės bent kiek nusiraminti. — Tomas iš asmeninės patirties žinojo, kaip tai svarbu. — Ten iškirsta daug medžių, todėl nesunkiai matyti per palydovus. Pamaniau, kad Pastorius nerizikuos ten dar kartą įkur-dinti Edeno.

— Ar jie ten nuvažiavo?

— Kiek žinau, ne, ponias.

— Turi dar informacijos?

— Nedaug. Didžiąją dalį laiko ieškojau galimų įtariamųjų. Viskas, ką žinau, yra čia, — jis parodė į šalia stalo esančią lentą, prie kurios buvo pritvirtinęs su Edeno paieška susijusias nuotraukas, žemėlapius ir dokumentus. Tokią pat turėjo ir namie. — Aptikau Didžėjaus Bel-monto giminaičius, jei kartais jis sumanytų slėptis pas juos. Jo dėdė Merlas Belmontas gyvena maždaug už valandos kelio nuo čia, Beni-šoje. Jiedu su žmona pranešė, kai dingę Didžėjus ir jo motina. Tada Didžėjui buvo ketveri. Giminaičiai teigia nuo to laiko jo nematę ir gal-voję, kad jau seniai miręs.

— Patikėjai jais?

— Taip, bet galite ir pati apklausti.

— Gal ir apklausiu. Kas dar?

Tomas neįsižeidė. Jis naujokas. Tikėjosi, kad kiti tikrins jo darbą, ypač kai tyrė tokią svarbią bylą.

— Apklausiau saujelę žmonių, kurie pažinojo Pastorių, kai šis tar-navo vienoje Los Andželo bažnyčioje. Toje, iš kurios apgaule pasisavino pinigų. — Paskui jis paspruko ir Edene slapstėsi nuo teisėsaugos. — Tie žmonės patvirtino mums jau žinomą dalyką, kad Pastorius yra so-ciopatas, kuris bet kam apsuktų galvą. Turime medžioklinį šautuvą, iš kurio praėjusį mėnesį šaudė Belmontas. Paėmėme pirštų atspaudus, bet sistemoje jų atitikmenų neradome. Šviežesnių pėdsakų dar neaptikome. Kol kas Reiburnas man liepė dirbti prie kelių kitų projektų.

Tomui atrodė, kad jis švaisto brangų laiką. Na, bet jei nėra kitų tyrimo krypčių... Hanteris suprato, kad jiems beliko laukti persilaužimo, bet jam labai nepatiko laukti.

Molina apžiūrėjo lentą.

— Ką reiškia tas raktelis?

Tomas dirstelėjo į nuotrauką, kurioje buvo raktelis su „General Motors“ logotipu.

— Jį radome nužudyto Efraimo kišenėje. Raktelis senas, netinka nė vienam praėjusį mėnesį jo pavogtam automobiliui. — O jis jį pavogė nemažai. — Tik tiek žinau.

— Ką gi, aišku. — Staiga ji atsistojo. — Dabar keliaukime į mano rytinį susirinkimą.

Išėję iš Tomo kabineto, jie kurį laiką žingsniavo tylėdami, o paskui ji prabilo:

— Kaip laikosi panelė Barkli?

Tomas iš nuostabos vos nekluptelėjo, bet greitai susitvare ir nutaisė ramų balsą:

— Gerai.

Liza Barkli iš tiesų laikėsi šauniai. Pagalvojus apie geriausią draugę, pilvą suspaudė bjaurus susierzinimas. Nerimas įsisuko prisiminus, kaip vakar ji grįžo namo gerokai per vėlai ir dar įsikibusi į ranką asilui, kuris tikėjo, kad sumokėjęs už vakarienę įgijo teisę gauti, ko panorėjęs.

Liza jį vadino Maiku. *Maikas* elgėsi pernelyg familiariai ir gašliai. Tomui prireikė kone visų jėgų, kad nepasmaugtų jo, kai ėmė graibyti Lizos užpakalį, tarsi ji būtų kokia...

Žinodamas, kad Molina stebi, Tomas giliai įkvėpė.

Liza nepasipiktino Maiko elgesiu, todėl Tomas nieko nesakė. Maikas ilgai neužsibuvo ir nieko daugiau neiškrėtė. O Tomas stovėjo prie lango ir laukė, kol tas vyras išvažiuo.

— Džiaugiuosi, — ištarė Molina. — Man patiko jos apsilankymai.

Tomas pažvelgė į savo viršininkę iš viršaus, ir šiai teko išriesti kaklą, kad pažiūrėtų jam į veidą. Liza, apsiavusi batelius su kulniukais, galėdavo patogiai žvelgti jam į akis.

Bet jis nesuprato, kodėl dabar apie tai pagalvojo.

— Lizos Barkli? Mano Lizos Barkli?

Tačiau Liza — ne jo. Ji Maiko.

Moliną pralinksmino kolegų sumišimas.

— Aukšta, ilgi, kaštoniniai, eglutė supinti plaukai? Maždaug penkių pėdų ir dešimties colių* ūgio, bet mėgsta avėti aukštakulnius? Visada šypsosi? Ji — tavo Liza Barkli, tiesa?

Taip, ji nuolat šypsodavosi. Taip, pindavo plaukus, šį įprotį išsiugdė tarnaudama kariuomenėje. Tomui labiau patiko, kai ji pasileisdavo plaukus, bet kam svarbi jo nuomonė, nes Liza — ne jo.

— Liza jus lankydavo?

— Ir kai gulėjau ligoninėje, ir kai grįžau namo. Atnešdavo trilerių, lazanijos ir naminių šokoladinių su karamele. Net kelis kartus išskalbė man drabužius. Esu jai labai dėkinga už parodytą gerumą.

— Nežinojau, — sumurmėjo Tomas.

Liza apie tai neužsiminė. Pastaruoju metu jo geriausia draugė daug ko nepasakojo, pamažu tolo nuo jo, todėl Tomas jautėsi nesmagiai.

Molina susiraukė.

— Maniau, tu prašei jos mane lankyti.

— Ne, neprašiau. — Tomas atgavo savitvardą ir nutaisė ramų veidą, nes jie jau buvo prie pat posėdžių kambario. — Ji geba rūpintis kitais. Kada nors bus tikrai puiki slaugytoja.

— Liza man užsiminė, kad liepos mėnesį pradės studijuoti slaugą. Kalifornijos universitetas Deivise — viena geriausių slaugytojų mokyklų šalyje.

— Taip.

Tomas apstulbo sužinojęs, kad Liza nusprendė apsigyventi Sakramente. Kad įstojo į Kalifornijos universitetą Deivise, ji papasakojo jo tėvų namuose per Kalėdų pietus prieš šešis mėnesius, ką tik grįžusi iš Afganistano. Tuo metu jis telkė drąsą pranešti savo motinai, kad jį paskyrė į Sakramento skyrių, nes žinojo, jog ji nusivils. Motina tikėjosi, kad Tomą paskirs į Čikagą, ir jie vėl galės gyventi tame pačiame mieste. Kai Liza pranešė, kad taip pat gyvens Sakramente, smūgis buvo ne toks skausmingas.

* ~1,78 m.

Tomas apsidžiaugė. Bent jau tiek, kiek pavyko apsidžiaugti. Anuomet jį vis dar kaustė gedulas dėl Torės, tad susitikimas su Liza... Jis nemokėtų tiksliai apibūdinti, bet tai prilygo spyriui į pilvą. Žinoma, jis labai apsidžiaugė ją išvydęs, bet kartu ir nusiminė. Liza žinojo, kad jis pamilo Torę, žinojo, kad Torė buvo nėščia. Bet Tomas dar nebuvo pranešęs, kad Torė žuvo, ir Lizą žinia šokiravo. Ji mėgino susitvardyti, bet Tomas nesugebėjo pasakyti.

Pastaruosius penkis mėnesius gyventi su ja blokuotajame name, kurį jis nusipirko, buvo... malonu. Daugiau nei malonu. Vien draugės artumas padėjo jam atsigauti.

Molina atsikrenkštė, ir Tomas grįžo į dabartį.

— Turbūt labai ja didžiuojiesi.

— Taip, — su įkarščiu patvirtino jis. — Labai didžiuojuosi.

Lizai teko labai daug įveikti, kad susikurtų tokį gyvenimą, koks yra dabar. Gaila, kad ji pernelyg išdidi ir nepriima jo siūlomos pagalbos.

Tomas susimąstė, ar ji priimtų užpakalių graibytojo *Maiko* pagalbą.

Molina stabtelėjo tarpduryje ir mėsliai jį nužvelgė.

— Manau, jei sužinotų, nustebtų.

Tai tarusi, viršininkė įžengė į posėdžių kambarį, o jis liko stovėti it mieta prarijęs.

Kodėl Liza nustebtų sužinojusi, kad jis ja didžiuojasi? Po galais, jie jau septynerius metus geriausi draugai. Negali būti, kad *nežino*.

— Agente Hanteri. — į jo mintis prasiskverbė Reiburno balsas. — Prisidėsite prie mūsų ar ne?

Tomas sukľuso, pavėluotai supratęs, kad stypso tarpduryje ir kad kiti jau susėdę. Septyni Reiburno agentai, kurių dauguma dirbo prie kitų tyrimų, smalsiai jį stebėjo, ir Tomui teko pasistengti, kad skruostai nenuraustų.

Gideonas Reinoldsas nedalyvavo, vadinasi, bus aptariamai Edeno reikalai. Kelis pastaruosius mėnesius Gideonas buvo jo mokytojas, bet kai šį nuo tyrimo nušalino, Reiburnas paskyrė kitą žmogų.

Naujoji Tomo mokytoja — Rikė Kroft, bebaigianti ketvirtąją dešimtį ir linkusi elgtis atšiauriai, ypač kol neišgeria puodelio rytinės kavos. Tačiau ji buvo gera agentė, kada nors tikrai taps vyriausiąja

specialiaja agente. Taisyklių ji laikėsi griežčiau nei Gideonas, bet buvo kur kas lankstesnė už Reiburną, todėl Tomui ji patiko. Dabar Kroft stebėjo ją pakėlusį antakį, rankoje laikydama kelioninį puodelį. Ji parodė tuščią kėdę sau iš kairės, ir Tomas ant jos įsitaisė, vis dar jausdamasis išmuštas iš vėžių.

Reiburnas pasveikino grįžusią Moliną ir perdavė jai susirinkimo vairą. Ji paprašė agentų pasidalyti, kas naujo vykdomuose tyrimuose, ir Tomas pirmą kartą pajuto, kaip dėmesys klaidžioja. Hanteris garsėjo gebėjimu susikaupti ir įsiminti kone viską, ką išgirsta, net užduotis, niekaip nesusijusias su Edenu. Bet dabar galvojo apie Lizą, apie nustebinusį Molinos pasakojimą. Jam reikėjo kuo greičiau pasikalbėti su Liza. Reikėjo užtaisyti tarp jų atsivėrusį plyšį. Reikėjo užtikrinti, kad ja didžiuojasi. Ji turi žinoti, kokia svarbi jam yra.

Liza nėra seniausia draugė, bet Tomas ją labiausiai pasitikėjo. Draugei jis atskleidė didžiausias savo paslaptis. Ilgą laiką ji vienintelė žinojo apie Torę, kokia svarbi jam buvo ta moteris. Apie gyvybę, kurią nešiojo Torė.

Liza suprato, ko jis neteko.

Tomo mintis į posėdžių kambarį grąžino kišenėje suvibravęs telefonas. Tai buvo darbinis telefonas — ne tas su išankstinio papildymo kortele, be kurio jis neidavo iš namų, — todėl Tomas užmetė akį į žinutę.

Ją atsiuntė Džefas Bankeris, šešiolikmetis žurnalistas, apie Mersę Kalahan parašęs didžiai įskaudinusį straipsnį, bet vėliau atsiprašęs. Dabar Tomas šitą vaikį laikė draugu ir sąjungininku.

Paskambinkit man. Prašau. Svarbu.

Tomas pakėlęs akis išvydo, kad Kroft dėbso į ją. Agentas susiraukė ir įsidėjo telefoną į kišenę.

Bet aparatas vėl suvibravo.

Jis vėl užmetė akį. Ir vėl žinutė nuo Džefo. ***PASKAMBINKIT MAN! Dėl Edeno. MIRTINAI SVARBU.***

Džefas mokėjo juo manipuliuoti. Žinojo, kad, vos išgirdęs žodį „Edenas“, Tomas viską mes ir atsilieps. Dar kartą susiraukęs, jis atstūmė kėdę ir apsidžiaugė, kad ši nesucypė.

Reiburnas staigiai atsigręžęs dėbtelėjo į ją.

— Neleidau eiti, agente Hanteri.

Tomas kilstelėjo telefoną.

— Informatorius. Susiję su Edenu.

Molina kilstelėjo ranką, ir Reiburnas užgniaužė atkirtį.

— Kuo greičiau grįžk.

Tomas linktelėjo, išėjo iš kambario ir vos nutolęs nuo durų pasiskambino Džefui Bankeriui.

— Kas yra? — paklausė Džefui atsiliepus.

— Nusistačiau, kad man praneštų, kai pasirodys straipsnių apie Edeną, — išbėrė Džefas. — Vakar sulaukiau informacijos apie straipsnį, kurį parašė toks vaikinys, vardu Kameronas Kukas. Prieš du mėnesius dingio jo nėščia mergina. Jis gavo iš jos elektroninį laišką, kuriame rašoma, kad ji nugabenta į Edeną ir prašo pagalbos atvykti su policija jos išvaduoti. Pasak to vaikino, jam pasirodė, kad mergina išsigandusi. Už dviejų savaičių ji turi gimdyti.

Tomas susijaudinęs staigiai įkvėpė. Sąlygos Edene geriausiai atveju primityvios. Daug moterų mirdavo gimdydamos.

— Kaip jai pavyko išsiųsti elektroninį laišką?

— Jis nežino. Vaikinas kreipėsi į policiją, pareigūnai nuvyko į laiške nurodytą vietą, bet miške nieko nerado.

Tomas atsitiesė.

— Ji atsiuntė *coordinates*?

— Taip, bet jos buvo klaidingos. Farai supyko, pagrasino suimti, jei jis ir toliau landžios, nes vis nesiliovė skambinės. Galiausiai vaikiną kreipėsi į laikraštį. Buvo netekęs vilties. Kelias savaites vienas pats ieškojo tos vietos.

— Kur jis? — paklausė Tomas, jausdamas, kaip širdis ima plakti sparčiau. Gali būti, kad tai ir bus tas lūžis, kurio jie laukė.

— Su manimi, jūsų pastato vestibulyje. Nuvykau į San Fransiską jo atsivežti. Pamaniau, geriau bus, jei jis nieko nebepasakos laikraščiams.

Tomo veide atsirado šypsena, tokia plati, kad net suskaudo skruostus.

— Teisingai pasielgei. Kai tik galėsiu, nusileisiu jūsų pasitikti. — Jis patraukė atgal į posėdžių kambarį. — Neleisk jam išeiti.

Džefas atsikvėpė iš palengvėjimo.

— Ačiū Dievui, kad manimi patikėjot. Sakiau jam, kad gali jumis pasikliauti.

Tomas stabtelėjo suėmęs rankeną.

— Ačiū, — ištarė.

Baigęs pokalbį, grįžo į posėdžių kambarį ir nusišypsojo Molinai. Ši nutilusi pažvelgė į jį.

— Na? — paklausė ji.

— Gali būti, kad turime ryšį su Edenu.

Molinos akys sublizgo.

— *Taip.*

Net Reiburnas, regis, nudžiugo:

— Paaiškink.

Kai Tomas viską papasakojo, Reiburnas bedė pirštu į agentę Kroft.

— Pasikalbėk su juo.

Tomas kilstelėjo ranką.

— Vaikinas atvažiavo pas mane. Jis buvo įtikintas manimi pasikliauti. Nežinau, ar su agente Kroft jis bendraus taip pat atvirai. — Jis dirstelėjo į savo mokytoją. — Neįsiseiskit.

Kroft šyptelėjo.

— Neįsiseidžiau. — Ji atsisuko į Reiburną. — Eisiu su Tomu. Jam bus gera proga pasimokyti.

Reiburnas dėbtelėjo.

— *Noriu*, kad reguliariai mane informuotumėte. Viską praneškite *asmeniškai man*. Eikit.

Tomas klausiamai pažvelgė į Moliną, nes duodamas nurodymus Reiburnas pamiršo ją.

— Eime, — paragino Kroft. — Viską tau papasakosiu.

Dar kartą per petį grįžtelėjęs į Moliną, Tomas išskubėjo paskui Kroft.